

nende og hensygnende, at det tværtimod er i fuld Opblomstring og interesserer mere og mere. I en af de sidste Beretninger fra den internationale faglige Konference, der vistnok omfatter en 20 Millioner fagorganiserede Arbejdere, findes en overordentlig velvillig og opmuntrende Artikel, der udtaler sig til Fordel for Bedriftsraad. Den er uden Kommentar, det vil sige med fuld Tilslutning, aftrykt i de danske samvirkende Fagforbunds Medlemsblad, „Arbejderen“, for Februar i Aar, og er altsaa ganske frisk. Interessen er saa langtfra aftagende, den er tværtimod i høj Grad stigende.

Nu sagde det ærede Medlem Hr. Slebsager: Ja, men vi har jo Tillidsmandsinstitutionen, vi behøver ikke noget nyt. Det glæder mig i og for sig, at baade det ærede Medlem Hr. Slebsager og det ærede Medlem Hr. Drachmann anerkendte den Tillidsmandsinstitution, vi har. Det er i og for sig noget nyt fra den Side. Jeg har ikke tidligere hørt det, i hvert Fald maa det være meget svagt og spredt, det er kommet frem. En Kendsgerning er det, at da Smede- og Maskinarbejderne for godt en Snes Aar siden prøvede at faa Tillidsmænd indført i Metalindustriens Virksomheder, mødte det megen Modstand fra Arbejdsgivernes Side, ganske som Fagorganisationen og dens Medbestemmelsesret i Faget i Almindelighed havde mødt Modstand tidligere. Efterhaanden er det lykkedes i Metalarbejderfaget og i forskellige andre Fag at faa Tillidsmandsinstitutionen anerkendt, men det har ikke været uden Modstand. Det har kostet Kampe, det har kostet Arbejde, og endnu er det saadan, at man i adskillige Fag modsætter sig Tillidsmandsinstitutionens Indførelse. Det kan da for saa vidt kun glæde mig, at baade det konservative Folkepartis Ordfører og Venstres Ordfører nu stiller sig fuldt anerkendende overfor Tillidsmandsinstitutionen. Det er et Fremskridt, som jeg hilser med Glæde. Men det Lovforslag, jeg har haft den Ære at fremsætte, er jo i Virkeligheden, som jeg sagde ved Fremsættelsen, en videre Udvikling af Tillidsmandsinstitutionen. Man erkender rundt omkring i Fagene, at Tillidsmandsinstitutionen ikke er nok, den har ikke tilstrækkelig Myndighed, den har ikke tilstrækkelig omfattende Opgaver. Der maa og vil ske en videre Udvikling. Om en halv eller en hel Snes Aar vil Repræsentanter for de moderat-konservative Partier, naar der er Tale om videre Fremskridt paa Arbejdsforfatningens, paa Nationaløkonomiens, paa Socialiseringens Bane, staa op og sige: Vi

behøver ikke at gaa videre, for vi har Bedriftsraadene, de har jo nu virket tilfredsstillende i 5—10—15 Aar, hvorfor skal vi saa gaa videre? Saadan er det altid.

Det var, som om den Anskuelse stadig kom frem i de to ærede Medlemmers Taler, at nu levede vi egentlig i den bedste af alle Verdener. I det ærede Medlem Hr. Drachmanns Udtalelser var der noget af det Goetheske: Wie wir es herrlich weit gebracht! Dog var der hos begge de ærede Talere alligevel en Antydning af, at helt fuldkommen er den nuværende Samfundstilstand ikke. Det ærede Medlem Hr. Slebsager sagde, at det er jo ikke Udviklingens sidste Ord, vi nu er kommet til, og det ærede Medlem Hr. Drachmann sagde, hvad jeg lægger endnu mere Vægt paa, at det nuværende Lønssystem er ikke ideelt, ikke tilfredsstillende, men desværre savnede jeg enhver Antydning af, i hvilken Retning han ønskede det udviklet. Det var altsaa kun Kritik og en berettiget Kritik, som jeg glæder mig over, men der var ingen som helst Antydning af positive Reformforslag. Det ærede Medlem Hr. Slebsager sagde: Bedriftsraadene skal have Adgang til at se Materialet for Regnskaberne; hvad er det man vil, vil man have Kendskab til Arbejdsgivernes Privatforbrug? Derom staaer der ikke et Ord i Lovforslaget. Men Arbejdsgivernes, Aktieselskabernes, Aktionærernes Indtægter, Tantieme o. s. v. vil efter min og sikkert manges Mening Arbejderne i den Virksomhed, som deres Velfærd jo er knyttet til, være fuldt berettigede til at faa Besked om. Det bliver jo ogsaa mere og mere en offentlig Sag. En konservativ Mand, Dr. L. Birck, siger med Rette, at Aktieselskaberne har intet Privatliv og bør heller ikke have det. Men om Forbruget er der ikke talt. Dog maa jeg maaske i denne Sammenhæng indskyde, at naar det drejer sig om Arbejderne, er man ikke saa ømtaalig. Overfor Skattevæsenet er Arbejderne i en ganske anden Udstrækning end alle andre nødsaget til at opgive hele deres Indtægt, og Arbejdsgiverne selv offentliggør jo stadig meget udførlige og hyppigt genkommende Lønningslister for alle Virksomheder. Altsaa dette, at ogsaa Arbejderne har en Slags Lønningsliste for Bedriftslederne, for Bestyrelsesmedlemmerne, over deres Tantieme, for Aktionærernes Udbytte, vil dog kun betyde, at der bliver lige Vilkaar, og deri kan jeg ikke finde noget ondt. Ja, siger saa de ærede Medlemmer, navnlig siger det ærede Medlem Hr. Slebsager det, naar vi kunde komme frem ad Overenskomstens Vej, den frivillige Overenskomst Vej